

Súzvuk, Nádej, Nastal čas zabudnutia

Súzvuk

Ľahkosť vánku do dlaní mi padá,
vlahou mlhy brázdím.
Nežnosť rumenných líc tvojích
ja miliónkrát ľúbim.

Hlad steká mi po bokoch,
pery túžbou pejú.
Slzu poláskam Ti úsmevmi,
podistým, dušu zahrejú.

Splna stískam teplo tváre,
zamat rúk tvojích.
Plač obnažil farbu lásky,
sľubov a citov drahých.

Okamih jarný, pijúci dážď,
sa sťa blesk v oku zapíše.
Veď i láska, ľúbosť zvaná,
tep kolíše.

A keď prameň vlasov
mi ískaš v tráve.
Srdce káže oddať sa láske
do tla pre dve tváre.

Neha v tebe mĺkvo blčí,
buráca mračna nad nami.
Prietokom slov ma vábiš,
miluješ, si umením na Zemi.

Nádej

S láskavou dlaňou položím ti otázky a odpovede zároveň.
V súznení našich životov našiel si úroveň?

Zanechal si bôľ kdesi, kde koreňmi sme sa nechávali unášať.
Na cestu, ktorej hlbiny sme boli schopní znášať.

V trápení i odpore zdráhali sa naše telá prísť na kontakt pravý.
Súladiem nebol známy, no láska kvitla, ozaj, môj dráhy.

Pod západom spomienok sme sedávali, pokániuc chvíľ bez seba.
Chlad v mojom srdci nahradil sa v plameň tlejúci, to všetko pre teba.

Otázku si pokládam, či áno alebo nie... Čo je pravdou?
Je pravdou, láska nás dvou?

Cit sa stal drahým, niečím nevšedným, dotykom sa vnucoval viac.
Naším telom lúniť sa neprestane, denne dúfiac.

Nastal čas zabudnutia

Keď z tejto chvíle ubúda
a emócie sú hore nohami.
Môj tep slabne,
bôľ prebúdza sa ďalšími pádmi.
Ďalekú trasu som ubehla
tomuto biednemu životu.
Prechádzam úmorenou
tmavou cestou na západ,
trmáčam sa, hľadám útratu.
Slovami prázdnyimi kričím
do nory zániku a roním slzy clivoty.
Preťatím som naštrbila svoj sľub,
viac už nie som plná čistoty.